

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-126/19
Дана: 11. марта 2019. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марине Илић председника већа, Ружице Ђурђевић и Мирјане Војиновић, чланова већа, са записничарем Горданом Јовашевић, у кривичном предмету окривљених АА и ББ обоје из Ниша, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 4 Кривичног законика, у вези члана 278 став 5 у вези става 1 Кривичног законика, као саизвршиоци у вези члана 33 Кривичног законика и окривљених ВВ и ГГ, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 4 Кривичног законика, у вези члана 278 став 5 у вези става 1 Кривичног законика, као саизвршиоци у вези члана 33 Кривичног законика, одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Великом Градишту, браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Славољуба Милошевића из Ниша, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Драгана Нововића из Новог Пазара, бранилаца окривљеног ГГ, адвоката Драгана Величковића из Велике Плане и Звонка Марковића и Немање Марковић из Крагујевца, изјављеним против пресуде Основног суда у Великом Градишту К.бр.191/2017 од 04.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 11. марта 2019. године, сходно одредби члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Великом Градишту, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Великом Градишту К.бр.191/2017 од 04.12.2018. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, у односу на окривљене ВВ и ГГ, тако што Апелациони суд у Крагујевцу, окривљене ВВ и ГГ, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 4 Кривичног законика, у вези кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 став 5 у вези става 1 Кривичног законика, као саизвршиоци у вези члана 33 Кривичног законика, за које су том пресудом оглашени кривим, на основу одредаба чланова 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика, **осуђује** на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, у које им се урачунава и време проведено у притвору почев од 13.09.2016. године до 27.09.2016. године, а коју да издрже у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, тако да не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора, док се у осталом делу жалба Основног јавног тужиоца у Великом Градишту и жалбе бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, **одбијају** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К.бр.191/2017 од 04.12.2018. године, у ставу I изреке, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 4 Кривичног законика (КЗ), у вези члана 278 став 5 у вези става 1 КЗ, као саизвршиоци у вези члана 33 КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по 2 (две) године, у које им се урачунава и време проведено у притвору од 13.09.2016. године до 27.09.2016. године, а у ставу II изреке, окривљени ВВ и ГГ су оглашени кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 4 КЗ, у вези члана 278 став 5 у вези става 1 КЗ, као саизвршиоци у вези члана 33 КЗ и истима су изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 1 (једне) године и истовремено одређено да се казне затвора неће извршити ако у року од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело, а у случају опозива условне осуде одређено је да ће им се у изречене казне затвора урачунати и време проведено у притвору од 13.09.2016. године до 27.09.2016. године.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да плате суду на име паушала новчани износ од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће се одлучити посебним решењем суда, затим оштећенима трошкове кривичног поступка солидарно, о чијој висини ће се одлучити посебним решењем суда, а окривљени АА, да плати новчани износ од 209,00 динара, а окривљена ББ, новчани износ од 617,00 динара, Основном јавном тужилаштву у Великом Градишту, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а оштећени ДД и ЂЂ, обоје из Трске су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Основни јавни тужилац у Великом Градишту (јавни тужилац), због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији и окривљене АА и ББ, осуди на строже казне затвора, а окривљене ВВ и ГГ, осуди на безусловне казне затвора,

- бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Славољуб Милошевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд, на седници већа, преиначи побијану пресуду и окривљене ослободи од оптужбе, или након одржаног претреса донесе исту такву одлуку, са захтевом да окривљени и њихов бранилац буду обавештени о седници већа,

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Драган Нововић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, са захтевом да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа,

- бранилац окривљеног ГГ, адвокат Драган Величковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да другостепени суд, преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, са захтевом да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа,

- браниоци окривљеног ГГ, адвокати Звонко Марковић и Немања Марковић, заједничку жалбу, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да другостепени суд, након одржаног претреса, преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, са захтевом да окривљени и његови браниоци буду обавештени о седници већа.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, поднеском Ктж-138/19 од 19.02.2019. године је предложио да другостепени суд усвоји жалбу Основног јавног тужиоца у Великом Градишту и преиначи побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији и окривљене АА и ББ, осуди на казне затвора у дужем трајању, а окривљене ВВ и ГГ, осуди на безусловне казне затвора, а да се жалбе бранилаца окривљених одбију, као неосноване и првостепена пресуда у неприначеном делу потврди.

Апелациони суд је сходно одредби члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), одржао седницу већа у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца, Оливере Јевђовић, окривљених и њихових бранилаца, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је након оцене навода и предлога из жалби и имајући у виду мишљење и предлог Апелационог јавног тужиоца, из напред наведеног писаног поднеска, нашао:

**Жалба јавног тужиоца је делимично основана.
Жалбе бранилаца окривљених су неосноване.**

Жалбом браниоца окривљених АА и ББ, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, тврдњом да је изрека побијане пресуде неразумљива у делу где се утврђује да је педалина издата без присуства и надзора одрасле особе, јер се не наводи из којих прописа је то присуство одрасле особе предвиђено и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тврдњом да првостепени суд не даје разлоге на основу којих прописа је утврдио да је неопходно присуство и надзор одрасле особе.

Жалбом браниоца окривљеног ВВ, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, тврдњом да је првостепени суд прекорачио оптужбу, јер је јавни тужилац у завршној речи тврдио да окривљени није вршио надзор, да је децу оставио без надзора, а првостепени суд окривљеног оглашава кривим за пропуштање дужног надзора и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тврдњом да је изрека побијане пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде противречни изреци, да пресуда нема уопште разлога, да у њој нису наведени разлози о чињеницама које су

предмет доказивања, да су наведени разлози нејасни и у знатној мери противречни и да постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде, о садржини исправе или записника, о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде (дакле цитира се законски текст наведене одредбе), а све из разлога што се у изреци пресуде не наводи бланкетна диспозиција за предметно кривично дело.

Жалбама бранилаца окривљеног ГГ, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, тврдњом бранилаца, адвоката Звонка Марковића и Немање Марковић, да је изрека неразумљива, јер се у изреци побијане пресуде не наводи субјективни елемент бића предметног кривичног дела, односно свест о заједничкој сарадњи окривљених у извршењу предметног кривичног дела, а жалбом браниоца Драгана Величковића, да изрека не садржи радњу основног дела из члана 278 став 1 КЗ и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тврдњом бранилаца, адвоката Звонка и Немање Марковић, да првостепени суд не даје разлоге о заједничком деловању окривљених, нити разлоге о конкретној опасности као последици кривичног дела, односно да ли између радње окривљеног и наступеле последице постоји узрочна веза, а тврдњом браниоца Драгана Величковића, да је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима, да нема разлога "о одлучним чињеницама", а да су дати потпуно нејасни и међусобно противречни, јер се не наводи која је то општеопасна радња којом је изазвана опасност за живот и тело људи.

По налажењу Апелационог суда, првостепена пресуда не садржи напред наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се неосновано указује у жалбама бранилаца окривљених.

Наиме, првостепеном пресудом није прекорачена оптужба, како се то неосновано тврди у жалби браниоца окривљеног ВВ, јер приликом давања завршне речи, јавни тужилац је јасно изјавио да су окривљени извршили кривично дело које им је прецизираним оптужним актом стављено на терет, а затим је описао начин извршења предметног кривичног дела и тиме што је објашњавао да су окривљени ВВ и ГГ оставили децу без надзора, а у прецизираном акту навео да су пропустили да врше дужни надзор без повећане пажње кретања деце и суд у изреци побијане пресуде у свему прихватио прецизирани оптужни акт, није прекорачена оптужба, нити идентитет између оптужбе и пресуде. По налажењу овог суда чињенични опис из изреке првостепене пресуде идентичан је чињеничном опису датом у прецизираном оптужном акту Основног јавног тужиоца у Великом Градишту Кт 229/16 од 30.10.2018. године, а пресуда се односи на дело које је предмет оптужбе садржане у том акту, те није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП.

Даље, изрека побијане пресуде није захваћена ни битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, јер је по налажењу овог суда изрека побијане пресуде разумљива, иста јасно садржи радњу кривичног дела из члана 278 став 1 КЗ, у изреци побијане пресуде је наведено да је обавештењем Одељења за инспекцијске послове бр. 399-195/2015-А од 25.05.2015. године, прописано да је присуство и надзор одрасле особе (пунолетне) неопходно када испловљавају малолетна лица (као што је то у конкретном случају) и из изреке побијане пресуде несумњиво произилази да су окривљени ВВ и ГГ критичном приликом заједнички

извршили предметно кривично дело, јер су малолетна лица оставили без дужног надзора (на начин како је то описано у изреци побијане пресуде).

Надаље, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, како се то неосновано тврди у жалбама бранилаца окривљених, јер иста садржи јасне и недвосмислене разлоге о свим чињеницама које су предмет доказивања, дати разлози су непротивречни и из истих се несумњиво утврђује како су окривљени извршили предметна кривична дела и које су све радње предузели ради извршења истих. Такође, из наведених разлога пресуде види се који докази потврђују чињенице које су предмет доказивања и како је првостепени суд оценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбама бранилаца окривљених, оспорава се правилност закључака првостепеног суда у погледу битних чињеница за постојање предметних кривичних дела и кривице окривљених и с тим у вези, у жалби браниоца окривљених АА и ББ, се између осталог тврди да јавни тужилац током поступка није доказао да су ови окривљени имали сазнање о постојању Обавештења о условима и начину издавања педалина од 21.05.2015. године и да у том правцу нису извођени уопште докази, да није доказана свест о заједничком деловању ових окривљених; у жалби браниоца окривљеног ВВ, се тврди да исти не може бити одговоран због тога што су у конкретном случају деца изнајмила педалине од лица која имају регистровану делатност и тиме се баве, да није доказана противправност у његовим радњама, да није доказано којим је то радњама окривљени изазвао опасност за живот и тело људи; а у жалбама браниоца окривљеног ГГ, се између осталог тврди да овај окривљени није имао обавезу да се стара о безбедности деце, анализирају се материјално изведени докази, уз тврдњу да овај окривљени није учествовао у доношењу Одлуке управног одбора ФК "ОШ Карађорђе 2009" од 29.07.2016. године, да је фудбалски клуб основало удружење грађана, а да није школски клуб, да није доказана конкретна опасност као последица предметног кривичног дела, нити је доказано да између радње овог окривљеног и наступеле последице постоји узрочна веза, да нема ни једне радње у смислу одредбе члана 278 став 1 КЗ, којом је окривљени изазвао конкретну опасност.

Овакве жалбене наводе бранилаца окривљених овај суд оцењује, као неосноване.

Правилно је првостепени суд оценио све изведене доказе, појединачно и у њиховој међусобној вези, како то налаже одредба члана 419 став 2 ЗКП, па је доводећи исте у везу са одбранама окривљених правилно и потпуно утврдио све чињенице које су од значаја за правилно одлучивање у овој кривичноправној ствари, на основу чега је извео правилан закључак да су окривљени у време, на месту и на начин, ближе описан у изреци побијане пресуде у ставу I и II изреке, извршили предметна кривична дела.

Правилно је првостепени суд оценио као веродостојне, материјално изведене доказе и то: записник о увиђају места догађаја ПС Велико Градиште Ку.бр.1141/16 од 12.09.2016. године и крим. техничку документацију од 13.09.2016. године, две потврде о смрти ДЗ Велико Градиште од 12.09.2016. године, Одлуку

управног одбора ФК Основна школа "Карађорђе" од 29.07.2016. године, записник са утакмице од 11.09.2016. године, програм одласка пионира ФК "ОШ Карађорђе 2009" Рача, на утакмицу у Великом Градишту од 10.09.2016. године, оснивачки акт ФК "ОШ Карађорђе 2009" од 30.01.2015. године, статут наведеног фудбалског клуба од 30.01.2015. године, решење о упису у АПР бс 519/15 од 18.02.2015. године, уговор о закупу и накнади за коришћење неизграђеног грађевинског земљишта у јавној својини ради постављања педалина на Сребрном језеру од 08.07.2016. године, решење о давању у закуп на одређено време неизграђеног грађевинског земљишта у јавној својини ради постављања педалина од 6.05.2014. године, Обавештење Општинске управе Општине Велико Градиште, Одељења за инспекцијске послове број 399-195/2015-А од 21.05.2015. године, решење АПР о промени података обављања делатности за ПР "Ви Ве плус" од 02.09.2015. године и правилно из тих доказа утврђује да је окривљена ББ имала регистровану радњу ПР "Ви Ве плус", за приређивање забавних игара за изнајмљивање педалина, да је имала регистрованих 6 педалина које су биле црвене боје од којих су 5 имале тобогане беле боје, да су све имале 4 седишта, да је први уговор о закупу земљишта ради постављања педалина закључила 2011. године, да је педалина коју су користили дечаци затечена без заштитних прслука и укупно 4 седишта (што произилази из записника о увиђају места догађаја од 12.09.2016. године), да је Одељење за инспекцијске послове Општинске управе обавестило власнике који као закупци земљишта дела обале, изнајмљују педалине на Сребрном језеру, да малолетна лица могу испловити само у присуству пунолетне особе, да сва лица на педалини морају имати спасилачке прслуке у моменту испловљавања, да не сме бити прекобројан број лица од оног за колико је педалина предвиђена, да се педалином не сме прилазити водоскоку и да се у периоду када се не издају, педалине морају бити закључане, да је окривљени ВВ, био директор ОШ "Карађорђе" у Рачи и члан Управног одбора ФК "ОШ Карађорђе 2009" и представник те екипе за фудбалску утакмицу која се одиграла дана 11.09.2016. године у Великом Градишту, да је окривљени ГГ, био помоћни радник у ОШ "Карађорђе" у Рачи и тренер пионирске фудбалске екипе наведеног ФК, а да је лице које је задужено за безбедност по одлуци Управног одбора ЕЕ, да је ФК "Основна школа Карађорђе 2009" спортско удружење које се региструје у регистар удружења у области спорта.

Даље, правилно је првостепени суд оценио исказе свих испитаних сведока ЖЖ, ЗЗ, мал. ИИ, мал. ЈЈ, мал. КК, мал. ЛЛ, мал. ЉЉ, мал. ММ, мал. НН, мал. ЊЊ, мал. ОО, мал. ПП, мал. РР, мал. СС и мал. ТТ, ЋЋ, УУ и ФФ, које је детаљно описао од једанаесте до деветнаесте стране образложења побијане пресуде.

Из исказа напред наведених сведока, правилно првостепени суд утврђује да су дана 11.09.2016. године, ради одигравања фудбалске утакмице пионирских екипа петнаесторо деце ФК из Раче, представник екипе, окривљени ВВ и тренер екипе, окривљени ГГ, отишли у Велико Градиште, аутобусом којим је управљао сведок ЖЖ, да су се након одигране утакмице одвезли аутобусом на Сребрно језеро у близини Великог Градишта ради обиласка и разгледања језера, да је деци у аутобусу речено од стране окривљеног ВВ, да не смеју да улазе у воду, већ само да се прошетају, да су по изласку из аутобуса сви кренули шетном стазом, да су једног момента окривљени ВВ, ГГ и возач аутобуса ЖЖ кренули десном страном шетне стазе, док су сва деца кренула на супротну страну ка ауто-кампу, дакле, деца су била без надзора, да 5 дечака нису изнајмили педалине, да су 4 дечака изнајмили плаву педалину од ЗЗ, чија супруга ХХ има регистровану радњу за изнајмљивање педалина "Делфин", а да су 6 дечака међу

којима и сада пок. ЦЦ и ЧЧ, изнајмили црвену педалину за износ од 300,00 динара за 30 минута вожње по Сребрном језеру, након што им је окривљени АА понудио да за тај износ изнајме педалину, па је окривљена ББ, гурнула педалину у воду, у педалини је било 4 места за седење, нису добили заштитне прслуке, да је сада пок. мал. ЧЧ склизнуо са педалине, па је за њим скочио његов брат сада пок. мал. ЦЦ и да су обоје потонули, да је председник Општине Велико Градиште одржао састанак са инспекторима где је донет закључак да се напише обавештење о условима издавања педалина на Сребрном језеру, да се то обавештење стави на средини плаже и да се достави свим лицима који издају педалине, да је то обавештење сачинио инспектор ТЂ, након што је добио налог од начелника Одељења за инспекцијске послове УУ, да је то обавештење инспектор доставио власницима педалина, а једно је поставио на главној плажи у близини кафеа "Римини" и да је сведоку ЗЗ било познато да постоји то обавештење.

На основу правилно оцењених напред наведених доказа, првостепени суд је извео правилан закључак о извесности постојања свих одлучних чињеница везаних за извршење предметних кривичних дела за која су окривљени оглашени кривим и правилно оценио одбране окривљених, наводећи у ком делу их прихвата, а у ком делу не, о чему је дао јасне и недвосмислене разлоге на страни двадесетдва последњи пасус и двадесеттри, које као такве прихвата и овај суд.

Дакле, чињенично стање у првостепеном поступку је правилно и потпуно утврђено, како у погледу чињеница које чине објективна обележја предметних кривичних дела, тако и погледу оних које се тичу кривице окривљених (субјективни однос окривљених према радњама извршења и наступелој последици).

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примењен и кривични закон када је првостепени суд инкримисане радње окривљених АА и ББ, правно квалификовао као кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 4 КЗ, у вези члана 278 став 5 у вези става 1 КЗ, као саизвршиоци у вези члана 33 КЗ, налазећи да су предметно кривично дело извршили са кривицом сходно одредби члана 22 КЗ.

Ово са разлога, што су окривљени АА и ББ, општеопасном радњом у смислу одредбе члана 278 став 1 КЗ, изазвали опасност за живот и тело људи, јер су и поред Обавештења о условима и начину издавања педалина на обали Сребрног језера од 21.05.2015. године, без давања заштитних прслука, без присуства пунолетне особе, а противно члану 129 Закона о пловидби и лукама у унутрашњим водама (којим је прописано да на пловеће тело, односно плутајући објекат не сме да се укрца већи број лица него што је то одређено плутајућом дозволом, а одредбом члана 4 став 1 тачка 38 истог закона је прописано да је плутајући објекат пловило без сопственог погона), дозволили да се на пловилу-педалини превози шесторо лица, иако је исто било предвиђено за четири лица што произилази из записника о увиђају места догађаја од 12.09.2016. године и из исказа испитаних мал. сведока. Таква њихова радња је била подобна да изазове опасност за већи број лица, а не само за конкретна лица (сада пок. мал. ЦЦ и ЧЧ). У конкретном случају је претила опасност у смислу постојања стварне, извесне и непосредне опасности да услед такве њихове радње може да наступи смрт једног или више лица, а у конкретном случају дошло је до утопљења сада пок. мал. ЦЦ и ЧЧ. Окривљени су били свесни да услед такве њихове радње може да настане

конкретна опасност за живот и здравље мал. деце која су се укрцала у педалину, али су олако држали да до наступања штетне последице у виду утопљења сада пок. мал. ЦЦ и ЧЧ, неће доћи, при чему су у конкретном случају поступали са обликом виности који одговара свесном нехату. Окривљени су заједнички дозволили да се на педалини превози шесторо лица и исту издали без присуства пунолетне особе, деци и без давања заштитних прслука, дакле, заједнички су учествовали у радњи извршења предметног кривичног дела, сходно одредби члана 33 КЗ.

Стога су неосновани жалбени наводи браниоца окривљених АА и ББ, којима се тврди да је повређен кривични закон на штету окривљених, јер по ставу жалбе примењен је материјалноправни пропис који није могао бити примењен, при чему се анализира одредба члана 129 и одредба члана 4 став 1 тачка 38 Закона о пловидби и лукама у унутрашњим водама и истиче да се нису могле приметити одредбе о саизвршилаштву, јер окривљени АА се није бавио пословима издавања педалина.

Даље, на правилно утврђено чињенично стање, правилно је примењен кривични закон и у односу на окривљене ВВ и ГГ, када је првостепени суд њихове инкриминисане радње правно квалификовао као кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 4 КЗ, у вези члана 278 став 5 у вези става 1 КЗ, као саизвршиоци у вези члана 33 КЗ, налазећи да су предметно кривично дело окривљени извршили са кривицом, сходно одредби члана 22 КЗ.

Ово са разлога што су окривљени ВВ, као представник ФК "ОШ Карађорђе 2009" у Рачи, а окривљени ГГ, као помоћни тренер наведеног фудбалског клуба, општеопасном радњом у смислу одредбе члана 278 став 1 КЗ, оставили без надзора мал. децу на Сребрном језеру, коју су критичном приликом одвели у Велико Градиште ради учествовања на турниру, дакле, која су им била поверена (јер су критичном приликом без деце отишли десном страном шетне стазе). Таква њихова радња је била подобна да изазове опасност за већи број лица (јер су сва деца, а било их је 15 кренули супротном страном шетне стазе), а не само за конкретна лица, сада пок. мал. ЦЦ и ЧЧ. У конкретном случају, претила је опасност и то у смислу постојања стварне, извесне и непосредне опасности да услед предметне радње (нечињења), може наступити смрт једног или више лица, а у конкретном случају је дошло до утопљења сада пок. мал. ЦЦ и ЧЧ. Дакле, постоје пропусти на страни окривљених ВВ и ГГ, у дужном надзору над мал. децом која су била на турниру. Да су контролисали кретање мал. деце, јасно је да до штетне последице-утопљења сада пок. мал. ЦЦ и ЧЧ, уопште не би ни дошло. Окривљени су у конкретном случају поступали са обликом виности који одговара свесном нехату, јер су били свесни да услед својих радњи нечињења-пропуштања дужног надзора над свом децом коју су повели на турнир, може да настане конкретна опасност за живот и тело деце на турниру, али су олако држали да до наступања штетне последице у виду утопљења мал. ЦЦ и ЧЧ, неће доћи. Окривљени су заједнички оставили децу без дужног надзора, дакле, заједнички учествовали у извршењу предметног кривичног дела, сходно одредби члана 33 КЗ.

Стога су неосновани жалбени наводи бранилаца окривљених ВВ и ГГ, којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, тврдњом да у радњама окривљених нема елемената предметног кривичног дела, да је погрешно примењено материјално право (јер окривљенима није обавеза вршења надзора и пажња

над мал. децом), да нема узрочне везе између њиховог пропуста и наступеле последице, да није доказано заједничко деловање окривљених.

Такође су неосновани и жалбени наводи бранилаца окривљених којима се тврди (да предметно кривично дело које је окривљенима стављено на терет је дело са бланкетном диспозицијом) и да је суд био у обавези да наведе противно ком пропису су окривљени поступали, јер по налажењу Апелационог суда, кривично дело из члана 278 КЗ, јесте дело са бланкетном диспозицијом, међутим, став 1 наведеног члана, који се окривљенима ставља на терет, таксативно наводи која су то општеопасна средства којима се изазива опасност за живот и тело људи или имовину већег обима, уз навођење да су то и какве друге општеопасне радње, тако да за овај став није неопходно навођење бланкетне диспозиције, као што је то обавеза за став 2 истог члана.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом жалбе јавног тужиоца и бранилаца окривљених, а по службеној дужности и поводом заједничке жалбе бранилаца окривљеног ГГ, адвоката Звонка Марковића и Немање Марковић, сходно одредби члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, Апелациони суд налази да је жалба јавног тужиоца делимично основана, а да су жалбе бранилаца окривљених и у овом делу неосноване, тим пре, што се овај жалбени основ уопште не образлаже у жалбама бранилаца окривљених.

Правилно је првостепени суд приликом одмеравања кривичне санкције окривљенима, имао у виду одредбу члана 54 КЗ и оценио све околности које утичу на то да казна буде мања или већа и правилно као олакшавајуће околности на страни окривљених АА и ББ, оценио да до сада нису осуђивани, личне и породичне прилике (да су старије особе, родитељи двоје пунолетне деце), на страни окривљеног ВВ, да до сада није осуђиван, да је ожењен, отац једног пунолетног детета, на страни окривљеног ГГ, да до сада није осуђиван, да је млађа особа, да је неочењен, као и свим окривљенима искрено жаљење због утопљења два мал. детета и правилно, имајући у виду и допринос мал. ЦЦ и ЧЧ, окривљене АА и ББ осудио на казне затвора у трајању од по 2 (две) године, у оквиру законом прописане казне за предметно кривично дело, у које им се сходно одредби члана 63 КЗ, урачунава и време проведено у притвору, имајући при том у виду тежину извршеног кривичног дела и степен кривице окривљених.

И по налажењу Апелационог суда, овако изреченом казном затвора према овим окривљенима се може постићи сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду наведено, жалбени наводи јавног тужиоца, да је у односу на ове окривљене дат превелики значај утврђеним олакшавајућим околностима, а да није ценио околности које су претходиле критичном догађају, као и предлог да се окривљени осуде на строже казне затвора, оцењени су, као неосновани.

По налажењу Апелационог суда, основано се жалбом јавног тужиоца тврди да утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљених ВВ и ГГ, првостепени суд није дао адекватан значај које те околности имају, с обзиром на

тежину наступеле последице, јер и по ставу овог суда, изреченим условним осудама не може се очекивати да ће упозорење уз претњу казне довољно утицати на учиниоце да више не врше кривична дела, сходно одредби члана 64 став 2 КЗ.

Стога је Апелациони суд, усвајањем жалбе јавног тужиоца у односу на ове окривљене преиначио побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на ове окривљене, исте осудио на казну затвора у трајању од по 1 (једне) године, у оквиру законом прописане казне за предметно кривично дело, у које им се урачунава и време проведено у притвору, сходно одредби члана 63 КЗ, налазећи да је таква казна адекватна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљених, да је иста нужна и довољна да се у потпуности оствари сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду личност, ранији живот и држање окривљених ВВ и ГГ, после учињеног дела, Апелациони суд је одредио да ће се изречене казне затвора према овим окривљенима извршити тако што ће их исти издржавати у просторијама у којима станују, уз примену електронског надзора, с тим што окривљени не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора.

Одлука о трошковима кривичног поступка је донета сходно одредбама члана 264 и члана 261 ЗКП, па су стога неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног ГГ, адвоката Драгана Величковића, којима се првостепена пресуда побија и по овом основу, без ближег образложења.

Са наведених разлога, а применом одредбе члана 457 и 459 став1 ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове одлуке.

Записничар
Гордана Јовашевић,с.р.

Председник већа-судија
Марина Илић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић